

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència](#) de 20 d'octubre de 2022, de la Sala Tercera del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en la qual assenyala que s'oposa a la normativa europea el pagament màxim als contractistes de 60 dies, previst en l'article 198.4 de la LCSP (JUR/2022/339331).

El TJUE declara:

- a) L'article 6 de la Directiva 2011/7/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 16 de febrer de 2011, per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials, ha d'interpretar-se en el sentit que la quantitat fixa mínima de 40 euros, en concepte de compensació al creditor pels costos de cobrament suportats a causa de la morositat del deutor, ha d'abonar-se per a cada operació comercial no pagada al seu venciment, acreditada en una factura, fins i tot quan aquesta factura es presenti conjuntament amb altres factures en una reclamació administrativa o judicial única.
- b) L'article 4, apartat 3 a 6, de la Directiva 2011/7 ha d'interpretar-se en el sentit que s'oposa a una normativa nacional que estableix, amb caràcter general, respecte de totes les operacions comercials entre empreses i poders públics, un termini d'una duració màxima de 60 dies naturals, fins i tot quan aquest termini estigui compost per un període inicial de 30 dies per al procediment d'acceptació o de comprovació de la conformitat amb el contracte dels bens lliurats o dels serveis prestats i per un període addicional de 30 dies per al pagament del preu acordat.
- c) L'article 2, punt 8, de la Directiva 2011/7 ha d'interpretar-se en el sentit que el còmput, en concepte de la "quantitat deguda" definida en aquesta disposició, de l'import de l'impost sobre el valor afegit que figura a la factura o a la sol·licitud de pagament equivalent és independent de si, en la data en que es produeix la demora en el pagament, el subjecte passiu ja ha abonat dita quantitat a la hisenda pública.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

2. [Sentència 116/2022](#), de 27 de setembre de 2022, del Tribunal Constitucional. Qüestió d'inconstitucionalitat sobre funció pública.

El TC, en aquesta sentència, estima la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Canàries en relació amb l'apartat 2 de l'article 1 de la Llei canària 18/2019, de 2 de desembre, de mesures urgents d'ordenació de l'ocupació pública a les administracions de canàries. En conseqüència declara inconstitucional i nul de ple dret l'esmentat apartat 2 de l'article 1 de la Llei del Parlament de Canàries 18/2019 ja que contradiu la legislació bàsica en matèria de funció pública i, a més, envaeix competències estatals.

L'article 2.1 de la Llei 18/2019 estableix que l'adscripció dels funcionaris de nou ingrés al seu primer destí ha de ser provisional, fet que resulta incompatible amb la normativa bàsica que exigeix que l'assignació dels funcionaris de nou ingrés als seus llocs de treball es faci en règim d'adscripció definitiva.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 638/2022](#), de 30 de maig de 2022, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es declara nul de ple dret la disposició transitòria primera de l'RD 230/2021, de 30 de març, pel qual s'aprova el Reglament d'actuació i funcionament del sector públic per mitjans electrònics, que regula la destrucció dels documents no electrònics que es troben a les oficines de suport en matèria de registre i dels quals s'hagi obtingut una còpia prèvia de comunicació a l'autoritat, en ser considerat aquest precepte com a una norma d'organització interna relativa a la gestió i depuració d'arxius documentals, que vulnera competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya per organitzar els seus arxius i la seva pròpia potestat d'autoorganització, d'acord amb l'article 150 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.
4. [Sentència 358/2022](#), de 22 de març de 2022, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que reconeix a l'interessat el dret a obtenir la devolució dels ingressos indeguts en els supòsits en què els propietaris d'una construcció, instal·lació o obra hagin abonat la liquidació provisional de l'ICIO i

després hagin venut o transmès les construccions, instal·lacions o obres i aquestes hagin passat a un tercer.

5. [Sentència 310/2022](#), de 10 de març de 2022, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que afirma que les àrees metropolitanes, com ara la de Barcelona, no poden delimitar mitjançant una disposició administrativa de caràcter general, ni tan sols de manera transitòria, l'àmbit d'aplicació territorial del recàrrec de l'IBI, excloent la seva exacció en una sèrie de municipis en els quals no es presta el servei públic de transport col·lectiu de superfície de forma anàloga a com es presta en la resta dels municipis als quals s'estableix l'esmentat recàrrec ja que això suposa una vulneració del principi de reserva de llei en cas de regulació d'impostos.
6. [Sentència 1313/2022](#), de 17 d'octubre, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que afirma que la excedència voluntària per interès particular no pot concedir-se als funcionaris interins (JUR/2022/330894).